

קסטנבוים, יעקב-נחמן

יעקב-נחמן, בן לאה ואברהם, נולד ביום ט"ו באדר תש"ט (16.3.1949) בתל-אביב. הוא למד בירושלים, בבית-הספר היסודי "דוגמה" ובפנימייה התיכונית "נתיב מאיר". יעקב היה תלמיד חרוץ, אהוב על מוריו ומקובל על חבריו התלמידים. הוא נמנה עם חניכי תנועת הנוער "בני עקיבא" והיה בה חבר פעיל מאוד.

יעקב גויס לצה"ל בסוף ספטמבר 1967 והתנדב לשרת בנח"ל המוצנח. תחילה שירת במסגרת גרעין "גלבוץ" בעין הנצי"ב. לאחר שעזב את הגרעין הוצב לחיל הרפואה והשתלם בקורס לחובשים קרביים והיה לחובש גדודי. רופא היחידה סיפר עליו: "יעקב היה גבר גבה-קומה, חסון, מוצק, מגודל שיער, שזקקן אדמוני מעטר את לחייו. הייתה לו שליטה מקצועית בחומר, שיקע עצמו בבעיות הרפואיות של הגדוד ומילא את תפקידו כחובש במקצועיות, במסירות ובאומץ. הוא היה אדם בעל לב חם, נפש עדינה, נעים הליכות, ער, שופע חכמה ומתמצא בתחומים רבים. לכל הסובב אותו התייחס בביקורת של תבונה. הוא היה חבר לכולם, מפני שאהב חברה. ידידותו הייתה פשוטה וכנה, ונבעה מתוך נכונות לבוא לעזרת הזולת, לשתף עמו פעולה ולתת במלוא יכולתו. הייתה בו מעיין התמכרות לחברים, והוא כמו העניק להם מתוך-תוכו, בלא סייג, את מלוא ידידותו. הוא לא היה מוכן להיכנע לאורח חיים שהייתה בו סטייה מן העיקרון המוסרי הנעלה של 'ואהבת לרעך כמוך'. עד מהרה נקשר יעקב בקשרי ידידות, וקנה לו מקום נכבד ביחידה, בשל מקצועיותו כחובש ואישיותו כרע, המוכן למלא כל פנייה לסייע". על חלקו בפעילות המבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי", ובתעודת השחרור שלו מן השירות הסדיר צויין: "יעקב הוא חייל טוב וממושמע, הממלא את תפקידו בנאמנות ובמסירות".

לאחר ששחרר מהשירות החל ללמוד בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים. בימים שלמד באוניברסיטה עבד במשרד המשפטים ועד מהרה נתחבב על כל העובדים שם בשל צניעותו הרבה, ועל ששקד הרבה לטפח יחסי רעות. הוא היה כן בדיבורו ובמעשיו, וניתן היה לסמוך עליו בכל עת. אחרי כן עבר לעבוד במשרד הסעד ועבד שם עד פרוץ המלחמה. תמיד נלחם על דעתו ולא סטה מן העקרונות המוצקים שקבע בענייני חברה ומוסר ודבק בהם. מטבעו היה אוהב אדם. הייתה בו סובלנות רבה ואורך רוח, והוא ידע לכבד את רגשות הזולת. תמיד מוכן היה לעזור לכל אדם בעצה או במעשה ומעולם לא השיב פני איש ריקם. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים גויס ונשלח עם יחידתו לחזית בסיני. ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973) לחמה יחידתו ליד מוצב "בוצר", מול כבירת ממערב לתעלה. במהלך הקרב חש יעקב להושיט סיוע רפואי לפצועים, תחת אש חזקה של האויב, ואז נפצע וכעבור זמן מת מפצעיו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה ובן, אם, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "יעקב ז"ל התבלט במסירותו העזה ובידע המקצועי הרב שהתברך בו. משכמו ומעלה היה, הן כאדם והן כלוחם".

האוניברסיטה העברית בירושלים הוציאה לאור חוברת לזכר תלמידיה שנפלו
במלחמה, ויעקב בכללם.